

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **T. T. T. H.,** zastoupené Zdeňkem Hrouzkem, advokátem se sídlem Brno, Jana Uhra 13, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 63 Az 150/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2004 č. j. OAM-2452/VL-20-05-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2004 č. j. 63 Az 150/2004 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 11. 2004 č. j. 63 Az 150/2004 - 19 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2004 č.j. OAM-2452/VL-20-05-2004, kterým byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul skutková a právní zjištění ve věci a uvedl, že žalobkyně v řízení u žalovaného správního orgánu neuvedla žádné skutečnosti svědčící tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a žalovaný správní orgán proto nepochybil, jestliže žádost stěžovatelky zamítl jako zjevně bezdůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z tvrzení žalobkyně sdělených v průběhu správního řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že žádá o azyl

z důvodu legalizace pobytu v České republice. Dle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost či nedůvodnost žádosti žalobkyně, z obsahu spisu také vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobkyně zabýval odpovědně a svědomitě a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vzhledem k uvedenému soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. Stěžovatelka uvádí, že není pochyb, že ekonomické důvody v jejím případě hrály významnou roli, avšak paušalizovat, že se jedná pouze a jen o důvody, které ji vedly k získání azylu je nepřesné. Stěžovatelka nechce polemizovat s tím, že při rozhodování o udělení azylu je nezbytné prokazovat konkrétní pronásledování a diskriminaci žadatele o azyl, na druhou stranu však obecná informace o situaci v zemi původu žadatele o azyl je pro rozhodování naprosto nezbytným důkazem. Stěžovatelka má za to, že rozsudek krajského soudu je nesprávný, neboť skutková podstata, z níž žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu, měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. V průběhu správního řízení bylo z výpovědí stěžovatelky zjištěno, že potíže ekonomického charakteru byly zapříčiněny zadlužením kvůli nemoci matky a všeobecným hospodářským stavem Vietnamu, který postihuje také ostatní obyvatele jako celek, dále se stěžovatelka prostřednictvím institutu azylu snažila legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, navrhuje ji zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 21. 7. 2004 žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že vlast opustila v srpnu roku 2002 pro ekonomické potíže, odcestovala letecky do Ruska, kde pobývala dva roky, poté na radu známých odjela do České republiky. Ve Vietnamu měla rodina stěžovatelky dlouhodobé ekonomické problémy, ty byly také jediným důvodem stěžovatelčina odchodu. Stěžovatelka dále uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, v České republice chce žít a pracovat. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 26. 7. 2004 stěžovatelka podrobněji popsala cestu z vlasti do České republiky a ekonomické potíže své rodiny včetně skutečnosti, že její rodina se zadlužila, protože potřebovala peníze na léčení těžce nemocné matky. Stěžovatelka po odchodu z vlasti pobývala nejdříve v Rusku, zde se jí však nepodařilo našetřit žádné peníze, proto odjela do České republiky s tím, že zde se jí snad podaří nějaké peníze vydělat, v případě návratu do vlasti se ničeho neobávala, problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi neměla. Stěžovatelka připustila, že důvodem její žádosti o azyl byly ekonomické problémy ve vlasti a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Kasační stížnost byla stěžovatelkou podána z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohl ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Kasační stížnost byla podána rovněž z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka považuje napadený rozsudek krajského soudu za nesprávný, neboť jím nedošlo ke zrušení předmětného rozhodnutí žalovaného, přestože skutková podstata, z níž žalovaný při svém rozhodování vycházel, nemá oporu ve správním spise, neboť žalovaný v rámci řízení neprovedl důkaz obecnou zprávou o situaci ve vlasti stěžovatelky.

Podle ustanovení § 32 odst. 2 správního řádu rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a podle ustanovení § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. V projednávané věci tak bylo na úvaze žalovaného správního orgánu, kolik a jaké důkazy si během řízení o udělení azylu za účelem zjištění skutečného stavu věci shromáždí a jakým způsobem se s nimi v rámci svého rozhodování vypořádá. Nejvyšší správní soud se domnívá, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatelky uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům této žádosti, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Ze správního spisu však jednoznačně vyplývá, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatelka ve státě původu musela důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatelka jako důvody pro udělení azylu uváděla toliko ekonomické potíže, které ji provázely ve vlasti, a snahu legalizovat si pobyt na území České republiky, tedy důvody, které nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný tak zcela správně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně a dostatečně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Také Krajský soud v Ostravě vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí ve věci, provedl řádné dokazování, v rozsudku se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami, přičemž neshledal stěžovatelkou tvrzené nedostatky a porušení, a správně vyslovil souhlas s rozhodnutím žalovaného.

Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že skutková podstata, z níž žalovaný i krajský soud v rozhodnutích vycházely, má oporu ve spisech, a ve věci nebyla shledána vada řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V souladu se svou ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud navíc připomíná, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu dle zákona o azylu, jen tehdy, pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v zákoně uvedené. Z žádného ustanovení zákona o azylu však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu, jež žadatel neuplatnil, a poté k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti výslovně uplatnila rovněž důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., citovaný důvod podání kasační stížnosti však dále nijak blíže nespecifikovala, proto se jím v tomto rozsahu a za uvedené situace nemohl Nejvyšší správní soud zabývat.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu